

(המשך מעמוד 15)
"החיושבים שלי מורים אחרת"
ימים גידור.

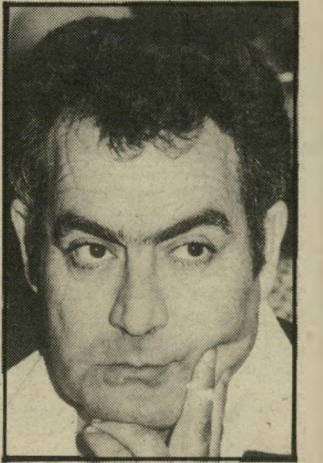
אברהם שריר:

בעלה של רבקה

אם יצחק מודעי הוא כוכב המושב, אירוספק **שאברהם שריר** הוא הפתעת המושב. מטורה נידת ביותר, בעצם מרחפת, שהתקשרות שולחת בה את חיציה המתודרים כחרוטי-צירה, הפך במחי פליטת-פה לחביבתהתקשרות.



ארבלי
מלווה



נחמיאס
מחליף

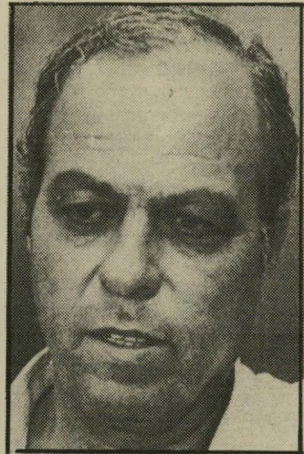
כיום אף יש ציפיות ממנו. פיתאום מפרגנים לאורך-הרוח שלו, לנימוסיו המאופקים, למוזגו הנינות. ביקורו של שרהתירות במישרד המשפטים עובר בינתיים בשקט יחסי, אחרי הסערות שהתחוללו שם באחד רונה. האווירה חורה והיתה רגועה יותר, השקט חזר ושורר במיסדרונות המישד רד הסולידרי. הביקור מוכתר לעת עתה בהצלחה יחסית.

ניקאים מגרירים את שריר כבעלה של רבקה" — יש פחות סבלנות. הנשמות הטובות-ממש גם טורחות להפיץ כי היא הלובשת את המכנסים בבית-שריר. היכרות אישית עם המישפחה מלמדת שזה רחוק מלהיות מרדיוק. שניהם לובשים מכנסיים, תרתי-מש מע. רבקה מסוגלת לצאת למלחמה רבתי גם על דברים פעוטי-ערך, שאין לה שום קשר אליהם, ואילו אברהם ינהג בשקט-בשקט בדיוק כפי שמתחשק לו. לעיתים קרובות נלווית אליהם בתם האמצעית, דפנה, שעליה אומרים שהיא "הפילפל במישפחה". המישפחה החרשה של משרד-המשפטים היא ככלל מלוכרת מאוד.

אהרון נחמיאס:

צעדים מזויקים

הוא מאוד ייצוגי, ורק השד יודע את מי הוא מייצג. מאז מונה **אהרון נחמיאס**, הח"כ



שלום
נחבא

מצפת, חבר מתנהרביץ במערך, כסגן יושב-ראש הכנסת, לבשו פניו ארשת כבוד, וכל הופעתו אומרת תואר והדר. לישיבות-הכנסת, שאותן הוא מנהל במיסגרת תפקידו, הוא לובש חליפה שחורה מיוחרת, הנותנת מישהתוקף למעמד.

מאז שהתמנה לתפקידו רסה-המעלה, האט את קצב דיבורו, וחינך את עצמו לתת דגשים לחיתוך דיבורו. ניכר בו שהוא מעניק מחשבה רבה, וחשיבות רבה עוד יותר, לכל מילה היוצאת מפיו. הוא נוהג על פי הכלל: "איך שאני מעמיד את עצמי — כך יתיחסו אליי גם אחרים". לכל כלי יש גם יוצאים-מזה-הכלל. גם הליכתו השתנתה לאחרונה, הוא צועד במיסדרונות-הכנסת בצעדים מרדודים-איטיים. חוץ מזה הוא אדם נעים-הליכות, מנומס להפליא, דובר צרפתית רהוטה, ממוצא מארוקאי.

יצחק שמיר, את אליהו בך **אלישר**, איש דודי לוי, על הקרשים. כמה שעות אחרי השקת הכנסות ולחיצות-הידים, כבר כיכב שמו של סגן-השר הטרי בהקשרים פחות סימפטיים — פרשת-הקרקעות. מדי יום נודעו פרטים סנסציוניים חדשים. דקל הוומן לחקירה מישטרית, צעקני הליכוד והמערך החלו להתנגח, ונרמה היה, כי זאת הולכת להיות ההצגה של העונה.

לפתע-פיתאום שבר דקל את הכלים והחליט שלא משחקים. דקל, חולה הלכ, לקה בהתקף. החקירה גוועה בקול-ענות-חלושה, עד עצם היום הזה. הוא הפחית הרבה ממישקלו, החל מרכיב לאחורונה מישקפיים, ואיבד מעט מנהגיו החביבים.

בניגוד לרימויו הקיצוני, הקשוח מעט, דקל הוא מושבניק שורשי, איש טובילב, ללא גיגונים של חשיבות עצמית. אם הוא מקבל על עצמו לעזור למישו — הוא לא יטרטר אותו שוב ושוב, אלא לא ישקוט עד שהענין לא יטופל.

מה הוא עושה בדיוק במישרד הביטחון? התשובות המגומגמות לכך הן: "שטחים, התיישבויות". בעצם, מה זה חשוב? מה שחשוב הוא שיש סגן-שר, ויש איוון ויש רוטציה.

משה שחל:

החיך המזור

יש שיאמרו ש**משה שחל** כבר ידע תקופות יפות יותר מהמושב הנוכחי. לדעתו, המושב הזה העמיד אותו באור הרבה יותר חיובי מאשר קודם לכן.

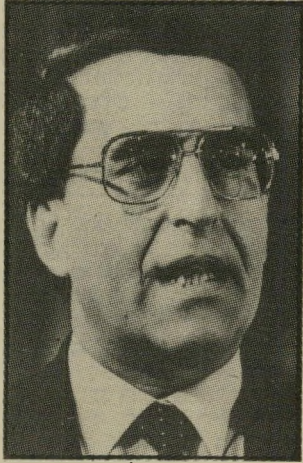
שחל, או כפי ש**עזר וייצמן** היה מכנה אותו — "שחלינו", הצטייר קודם לכן כקארייריסט חסר-מעצורים, מניפולטור בלתי-נלאה בעל חיוך מזמרי, מקורבו של האיש הנכון, **שיימעון פרס**, חסר חוטי-שררה, רווקא המושב הזה, שהנחית עליו את השב"כ, **רנני מילוא והיים קופמן** גם יחד, היטיב עימו. מעבר להשמצות שספג על עמדתו העקבית בעד הקמתה של ועדת חקירה שתחקור את פרשת-השב"כ, הוא התחיל להצטייר כרמות עצמאית. לא רק "המוציא והמביא של", או "המקורב ל".

נכון, טענו שהוא מתעקש בעמדתו בפרשת השב"כ מפני שלא שותף בפורומים המצומצמים שדנו בה. תורתו של נודע מה הביצה ומה התרגולות. ושנית, גם אחרים לא שותפו ולא היה להם האומץ להורות בכך, שלא לדבר על האומץ למחות על כך.

הפיצו עליו שהוא הורחק ממעגל מקורביו של פרס. הזכירו שהמיליונר האלגנטי, המתגורר בשכונת-הדיקרה דניה על הכרמל, נקרא פעם מוריץ פיאטל, ושהוא עלה מלמטה. או מה? החלום האמריקאי ברת גלמותו. בארצות-הברית כבר היו הופי



דקל
שבר



שחל
מתמדר

הכנסת גילו את קיומו. שוב ושוב הוגדר שלום, בחיך מתנשא, כ"חבר" הכנסת האלמוני ביותר".

גם הבדיחות החלו. למשל, איך מתח את חבריו בוועדת-הכספים של הכנסת והעמיד פנים שהוא אחיו של אברהם (אברום) שלום. שמו מזוכי יותר ויותר, אם כקרויו ואם במיסגרת התחכמות, אבל מזוכי: **אריה נחמקין**, היהודי

חמרורים

השר על האופניים

התפטר ♦ בקופנהאגן, מתפקידו כשר-התחבורה של דנמרק, **ארן מלכיוור**, 60, יהודי רתי (ואחיו של הרב הראשי של דנמרק), אחרי שהוא שם בכיובו כספי ציבור על הוצאותיו האישיות (5,000 דולר לעריכת סמיכת יום-הולדתו ה-60 וריבוי נסיעות לחו"ל, כולל ישראל). היה זה רווקא מלכיוור, המשמש כחון לעת מצוא בבית-הכנסת והמקפיד על אכילת מזון כשר בלבד גם באירועים ממלכתיים, שנחשב כשר מצטיילת במיוחד, בזכות נוהגו להגיע ללישכת-השר, מדי יום, כשהוא רכוב על אופניים.

המאמן על הזכרונות

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-68 של **יהושע** (מר כדורסל) **רוזין**, ותיק מאמני-הכדורסל בארץ, הממשיך עדיין בעיסוקו (כמאמן קבוצת הליגה הארצית מכבי ראשון-לציון). רוזין, יליד אלכסנדריה המצרית (אליה גלו הוריו, בעת מלחמת-העולם הראשונה, מארץ-ישראל) נודע כמשך שנים כמאמנה האגרתי של מכבי תל-אביב ועדיין גאה על כך שהשתתף, לפני 50 שנה, ברבי התל-אביבי הראשון, שבו ניצחה מכבי את הפועל 5:37.

הפרופסור מן הקיבוץ

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-70 של ה פרופסור (להיסטוריה) **יהושע אריי אל**, מייסד התנועה לשלום וביטחון. אריאלי, יליד צ'כיה, שהיה בנעוריו חבר קיבוץ חפציבה ועובד כמוסך תל-אביבי, התגרב במלחמת-העולם ליחידות הארצי-ישראליות של הצבא הבריטי ונפל בשבי הגרמנים ביוון. אחר שחרורו היה מפקד הגדנ"ע (גדודי הנער) של אירגון ההגנה בירושלים וגם שומר ראשו של בן גוריון, מה שלא מנע ממנו, כעבור שנים אחדות, מלצאת גדרו במאבק ציבורי, עת עמד לצד פינחס לבון, מי שהיה שרהיבטיחון, בפרשה, לה הרבה קווים משותפים עם פרשת השב"כ '86.

הח"כ מן המחותר

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-85 של ד"ר (למישפטים) **יחנן ברר**, מותיקי נועות החרות, ששימש כמס' 2 שלה בכנסת, משך 29 שנותיה הראשונות. ברר, יליד פולין, מישפטן, כלכלן ועיי-תונאי חר עט ולשון, הצטיין בשרותו בוועדת הכספים של הכנסת, אך גאה במיוחד בעבור המחותר, באצ"ל.

הגיאוגרף על הכונת

נפט ♦ מהתקילב, בגיל 54, בעת מסע באפריקה, בניירובי, בירת קניה, **אברהם ביץ**. יו"ר מחלקת הנ"ר ער והחלוץ של הסוכנות היהודית, שהואשם לאחרונה על ריבוי נסיעותיו לחו"ל. כן, יליד נסציונה שבשפלה, שהיה גיאוגרף במיקצועו, הירבה לי סייר בעולם לשם מחקריו, אך נודע יותר כיו"ר אירגון המורים העל-יסודיים, שהנהיג את פרישתם מהסדרות המורים, פעילות מוצלחת שהביאה אותו, כאיש המפלגה הליברלית, לשרת בכנסת כמשך 12 שנה, בהן רוב הזמן כראש ועדת החינוך שלה.

החוקר מחולות הנגב

נפט ♦ בגיל 69, **הילל נתן**, פרופסור לאנטומיה (באוניברסיטת תל-אביב), שנודע גם במחקריו האני-טרופולוגיים (כבעיית העמידה הוקופה של בני-אדם וחיות). נתן, יליד ארגני טינה ואב לארבע בנות, החל את דרכו בארץ כרופא קופת-חולים בנגב, התני-דב, ב'1967, ערב מלחמת-ששת-היי-מים, לצאת לדרום-אמריקה ולגייס שם רופאים לשרות בארץ.

הבת של אברהם שריר היא הפילפל במישפחה, החליפה של אהרון נחמיאס היא שחורה ומיוחדת ומיכאל דקל החל מרכיב מישקפיים

כים אותו לרכימכר או לאופרת-סבון. במהלך המושב הוא הוכיח אפילו שהוא בשרירם, ולא רק תכטיסן בעל עור עבה. במהלך ההשמצות עליו מכיוון צעקני הליכוד הוא לקה בכריאות ולא הסתיר שהצליחו לפגוע בו. לזכותו ייאמר שכאשר הוא מתכנן מניפולציה או שעשוע פוליטי אחר — אין הוא מרמה את בעלי-שיחו. אם הוא משתף אותם בתמונה — ברור להם כמה המדובר. כל זאת מבלי שהחלפה על-כך מילה. די בקריצת-עין, בצחוק שלוחזרסן ובחיוך — החיך הממזרי הזה.

מיכאל דקל:
יש סגן-שר!
יש סגן שר-ביטחון! בחייו זה מה שמכנים ידע אישי. מדי שבוע אני פוגשת את **מיכאל דקל** בשימחה במיסדרונות-הכנסת. כמשך חודשים ארוכים ניטש המאבק הפנימי בתנועת-החרות על השאלה החשובה, בלי מרכאות — ברור להם "מי יכהן כסגן שרהיבטיחון?" אחרי קרבות פנימיים עקובים-מרפוס והבוקי מצלמות, הפיל דקל, מקורבו של

שתי התכונות האחרונות שוות כיום כרטיסיטיסה למארוקן ואולי כיסא כממשלה הבאה.
אפריים שלום:
שר-החקלאות הבא!
הוא יהיה שרה-החקלאות הבא של מדינת-ישראל! איך הגעתי לזה? פשוט מאוד! זוכרים, איך **פסח (פייס)** גרופר הוכתר כ"חבר-הכנסת האלמוני ביו"ר תר"? מיד אחרי כן החלו סיפורי התחנה הנוספת בעתלית ברכה של רכבתי

נו טוב, מה הפלא? הרי שריר רגיל לערוך ביקורים. תפקיד האורח תפוד בדיוק על פי מידותיו. הארשת הממלכתית שעל פניו רק מוסיפה לכך נופך חגיגי. ביקורו של שרהתירות המצרי בארץ, והחתימה על הסכמה-תירות בין ישראל לארצות-הברית, תרמו לממלכתיותו. נכון, בקבינט המצומצם עדיין אינו משובץ, חרף מעמדו החדש, אבל לאברהם שריר יש כוח התמדה, ניסיון עתיר בעסקנות פוליטית, והרבה סבלנות. מרכלים שלרבקה אשתו — הצי